

ОЩЕ ЗА ЕЗАНА И КОРАНА

По времето на управлението на султан Ахмед II през 1828 г. начело на императорския музикален оркестър бил италианският композитор и диригент Джузепе Доницети. По същото време в Истанбул пребивавал прославеният пианист Ференц Лист. Един ден както се разхождали из Истанбул, мюеззинът от близката джамия Фирузаа започнал за призовава за обедния намаз. Когато мюеззинът спрял, прославеният пианист и музикант се обърнал към придружаващия го композитор и заявил:

„Господи, ако слушам три дни поред как този глас изпълнява езана, ще ме накара непременно да приема исляма!“, след което извадил кърпа и избърсал навлажнелите си очи.

След думите на големия музикант за чувствата, които изпитал, когато чул езана, само можем да добавим: Само златарят оценява достойнствата на скъпоценния камък.

Сега да се върнем към по-новите времена. Прочутият поет на XX век, лауреатът на Нобелова награда – чилийският поет Пабло Неруда /1904-1973 г./ в една своя статия пише:

„Когато гледам хората, които в дълбока тишина застават в редици за намаз, изпитвам удивление... Онези от хората, които имат големи притеснения в живота, онези, които са пострадали в невиджани ужаси, нека да посетят джамиите. Там моментално се разбира, че всичко в живота е преходно, че единствено Аллах е вечен и Неговият безкраен благодат...“

Затова всеки ден гледам да свърша неотложните си работи и тръгвам за джамията. Освен това набавих си и един превод на Ко-

рана. Тази велика Книга показва по най-добрия начин, че нищо не е да загубиш от стойността си.“

Нима това не са доказателства, че някои странични и външни влияния не са в състояние да нарушат тази свършена правота и красота?

Когато разтварям книгите на великите учени, научавам, че езанът се чете с неизменните си слова още от първата година на преселението.

На всички ни е известно името на първия четец на езана – Хз. Билял Хабеш. А първият човек, който се изкачил на минаре, за да го чете, е Сурахбил бин Амир ед-Муради.

Всички мюсюлмани знаят, че с езана се обявява времето за намаз. Освен това много важен е следният момент: Езанът същевременно е признак за наличие на религиозна свобода.

Прекрасният глас на Хз. Билял останал в историята.

А приживе на нашия Пейгамбер той се изкачил на покрива на един дом в непосредствена близост до месджидата и с невероятния си глас известявал единството на Аллах.

След кончината на Пейгамбера ни /с.а.с./, Хз. Билял се установил в гр. Шам /Дамаск/. Минали много години и решил да посети озарената Медина. Една сутрин Хз. Хюсеин го помолил да чете езана с неповторимия си глас и Хз. Билял, както някога, преди много години, се изкачил на високото и запял.

В ранното утро жителите на Медина, с лъчезарни лица изчаквали да настъпи времето за намаз. Тогава се разнесъл звънливия му глас, който се леел над града и всички го слушали в захлас. Когато след толкова години отсъствие

отново го чули те били възхитени. Само че тази сутрин в гласа му имало болка и мъка. Но по-важното било, че жителите на Медина отново чули него, Билял, ала за съжаление отсъствал Хз. Пейгамбера ни...

Но мединенците не преклонили глава. Гласът на Хз. Билял като че ли ги върнал в предишните години, когато Хз. Пейгамбера ни бил сред тях и те много се разчувствали. При спомена за отминалите дни и години, някои от тях едва сдържали сълзите си...

Да, някога преди много години, прославеният музикант Доницети, известният композитор Ференц Лист, големият чилийски поет Пабло Неруда са дали големи оценки на езана, а в нашия ХХI век някои хора в нашата столица се смущават от него!

На 20 май т.г. освен възмущението си те отидоха още подалеч и светът стана свидетел на грозни и недостойни сцени, след които, естествено, уж с някои законни мерки животът си тръгна по старото русло.

Но за нас, мюсюлманите, освен изявлението, с което излезе Парламента, стана нещо още по-ценно, което ни трогна дълбоко. На следния ден пред стената на Баниябашъ джамия имаше букети от цветя, донесени от наши съграждани немюсюлмани – израз на искрената вяра в по-нататъшното продължение в годините на толерантността и братските чувства между двата етноса. И може би тези цветя бяха именно проявата на уважение и възхитата от това, което излива в продължение на 1400 години над града своя благословен глас... Ние не знаем. Знае го единствено Аллах.

От онова, което искаха да кажат дотук става ясно, че много хора по света – известни или обикновени, живеят и се трудят единствено с намерението да бъдат полезни на другите си събратя. И много

писатели, дейци на науката и изкуството със своите произведения винаги са ни възхищавали и трогвали. Тук ще приведа няколко примера:

През XVII век литературата в Русия процъфтява и отбелязва златния си век. Освен Александър Пушкин, на литературния небосклон греят блестящи имена като Михаил Лермонтов, ненадминатите Николай Гогол, Лев Николаевич Толстой, Феофор Достоевски и др.

Всички те с цялото си величие, човеколюбие и родолюбие ще останат и занапред

образци за идните поколения. В 1825-26 г. Пушкин е на заточение в Михайловское. Големият поет се захваща да изучава Корана. Много естествено е, че Свещената ни Книга дълбоко го е развълнувала. И под въздействието на Корана написва известното си стихотворение „Под влиянието на Корана“. В него Александър Пушкин заявява, че Коранът е истинско Аллахово слово, което прониква в душите на хората. Това стихотворение прочита и великият апостол на словото – Лев Толстой,

който пише писмо до тогавашния османски падишах Абдул Меджид II, в което заявява, че иска да се запознае с исляма. А Достоевски, е прочут в целия свят като най-добрия познавач на човешката душа, помолвил да му доставят Корана и книгата на Кант „Критика на чистия разум“.

По-късно стихотворението на Пушкин е преведено на 104 езика. Тогавашните руски управници не са му разрешили да напусне пределите на страната. Въпреки това, днес навсякъде по света произведенията му се четат със същото възхищение.

/Пушкин: „ПОД ВЪЗДЕЙСТВИЕТО НА КОРАНА“/

Известният ирландски поет Кларенс Манган се родил през 1803г. и умира от холера на 36-годишна възраст. И днес неговите прочувствени стихове се учат в ирландските училища. Най-голямата особеност на творчеството му е, че ги пише като истински мюсюлмански поет. Въпреки че е мюсюлманин, сред стиховете му има такива редове:

Керванът поема на път към страна неизвестна, и звъннаха звънците - знак за път. Сетне кафезът клекна и обръчите ще се пръскат. Сбогом, грижовен свят, греховна земя. Духът ми в Аллаховия свят ще наиде мирът...

И още един пример от американски поет:

Малка птичка в клетката пее... Не мисли, че от радост песни лее... Тя всеки миг пред Твореца се моли да може от робство да се освободи... Тези прочувствени редове са написани от негърския поет Пол Динбар, роден през 1827 г. в Америка и починал през 1906 г. Някога цялото му семейство са били роби. И въпреки че много други се опитвали да му подражават, никога не са достигнали топлината и искреността на поезията му.